

AZ AGOSTYÁNI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESZOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2014. 09. 07. - XXIV. ÉVF. 5. SZ.

Az Egyház él, az Egyház fiatal!

XVI. Benedek pápa - szent elődjének halála és saját megválasztása után mondott, - híressé vált szavaival élve: „Az Egyház él, az Egyház fiatal!” Így minden, az Egyházban történő változás alkalomával tudatosíthatjuk magunkban azt, hogy bármilyen személyi változás van is az egyházközségekben – legyen szó akár papról, akár hívőről – az evangélium örömhíre, melyet az Egyház hordoz, mindig megmarad: állandó, örök. Az egyházi szolgálatot teljesítő ember az *ideig tartó* munkájával az *örök és állandó* örömhír továbbadásának a segítője.

Ez az igazság erősödik meg bennünk, amikor arra gondolunk, hogy a közelmúltban milyen változások történtek egyházközségeink életében. 12 éves itteni szolgálat után elkészítettünk Horváth József őrnagytól, tatai helyőrségi lelkésztől, aki a kapucinus egyházközség és a hozzátartozó Agostyán és Vértesszolna hívő közösségét is önzetlenül szolgálta a katonai tevékenységen kívül, hiszen ezt követően Kaposváron folytatja munkáját. Pötlén Enci és a húsvét óta a sekrestyési feladat körben segítségére lévő és az áldozatos munkában részt vállaló Rác Tibor már korábban jelezték, hogy egészségi állapotuk miatt tevékenységüket csak az „utódjuk”, az új munkatárs megtalálásáig tudják vállalni. Bondor Lajos, a Máltai Szeretetszolgálat Közép-Dunántúli régiójának, valamint a tatai csoportjának vezetője, aki 2011-ig főállású alkalmazottként, majd ezt követően nyugdíjasként volt irodista a kapucinus plébánián, ezen utóbbi feladatának terhétől mentesül. Sajnálatomra, és sok gyermek szomorúságára Lengyelné Ida néni és Fenyvesiné Marika néni már tavaly ősszel szóltak, hogy megnövekedett családi elfoglaltságuk miatt ez az utolsó tanév, amiben hitoktatást tudnak vállalni.

Mindnyájuk eddigi munkáját köszönjük, és további életükre Isten áldását kérjük!

Többször találkozhattunk már a Kapucinus templomban az új tábori lelkész úrral, Markovics Milán atyával, aki Kaposvárról érkezett Tatára. Egyházközségünkben fogadjuk az atyát olyan szeretettel, ahogy elődjét, Horváth József atyát! Új hitoktatóként fog dolgozni a kapucinus plébánián, a Vaszary iskolában, Vértesszolnán és Agostyánban Mészáros Oszkár, aki a tavalyi évben szerzett teológusi diplomát a Pázmány Péter Katolikus Egyetem

Hittudományi Karán. A sekrestyési munkát egyházközségeinkben szeptembertől Kruppai Tamás látja el, aki kántori oklevéllel is rendelkezik, és így, ha szükséges, organistaként is tud szolgálni templomainkban. Megkeresésemre és kérésemre a három egyházközség összes adminisztratív tevékenységét, valamint a plébániák életének koordinálását, a plébániai honlap kezelését és az Apostol újság további szerkesztését Jánoska Tibor vállalta, aki többek között teológusi diplomával is rendelkezik. Tibornak nem csak eddigi munkájáért vagyok hálás, (újság szerkesztés, pályázatok megírása, a múzeum létrehozása stb.) melyet alázatosan, csendben, a háttérben maradva, semmilyen anyagi juttatást el nem fogadva végzett, hanem azt is megköszönöm, hogy ezen új egyházi szolgálatért a Kormányhivatalban betöltött tisztségét adta fel.

Az új szolgálattevők életére és munkájára ugyancsak a Jóisten bőséges áldását kérjük!

Mindannyian bízzunk abban, hogy ezek a változások egyházközségeink életének javát fogják szolgálni! Ne felejtjük el, amit Benedek pápa is hangsúlyozott, hogy az evangélium átadásában munkálkodó emberek személyétől függetlenül: „Az Egyház él, az Egyház fiatal!”

Szalai Gábor
plébános

Köszönetnyilvánítás

Szeretettel mondok köszönetet Langmár Istvánnénak, Pálmáiné Verának, Kiss Katónak, Szelesné Áginak, Fülöpné Michl Marikának és Vigh Rozáliának, hogy az elmúlt hónapokban az irodai munkában segítségünkre és szolgálatunkra voltak! A Jóisten fizesse meg önzetlen, ingyenesen végzett szolgálatukat, melyet följánlottak egyházközségünk javára.

Gábor atya

Porciunkula

Augusztus első vasárnapján ünnepeltük meg a hagyományos Porciunkula búcsút. Az ünnepélyes vesperást Boldogasszony tiszteletére végeztük, majd a búcsúi szentmise vette kezdetét, melynek főcelebránsa Németh László pápai prelátus, püspöki helynök atya volt. A város polgármestere köszöntötte helynök atyát, aki szentbeszédében az ünnep nevéből kiindulva arra mutatott rá, hogy mindannyian kis „porciunkulák”, azaz részecskék vagyunk az Egyház nagy testében. Ez egyben nagy küldetés is, melyet alázattal kell betöltenünk. Erre ad példát a Boldogságos Szűzanya, és maga Szent Ferenc is.

A szentmisét követően került sor a hagyományos körmenetre. A környékbeli lelkiatyák, és a magyar és olasz kapucinus testvérek, a Vitézi Rend valamint a Máltai Szeretetszolgálat tatabányai csoportjának tagjai is bekapcsolódtak az ünnepségbe. Ezúton is megköszönjük azok szolgálatát, akik az ünnepi előkészületekben részt vettek illetve közreműködtek!

Agostyán

Szelíd mezőkön
ordas hadak jártak
templomhegyet ölel
egy talányos század

Baji szurdok

Alpesi kékcincér
ül Krisztus lábainál
alkonyi fényben

Botos Ferenc

Búcsúzunk

Gyászoló szerettei nevében is fájó szívvel tudatom mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy Kiss Józsefné, Irénke, a kegytárgy bolt volt eladója, közösségünk sokak által tisztelt tagja, méltósággal viselt súlyos betegsége után, szentségekkel megerősítve elhunyt. Szeptember 3-án vettünk tőle végső búcsút ünnepélyes gyászszertartás keretében a Kapucinus templomban.

Ezen újságnak a címe: Apostol. Fölmerült bennem, hogy ha valakit, akkor Irénkét mindenképpen apostolnak nevezhetjük, hiszen nem csak családja körében, hanem munkáját végezve és betegségét hordozva is, csöndesen, alázattal, szeretettel jelenítette meg Jézust az embereknek. Halálos ágyán is, utolsó találkozásunkkor szinte ő vigasztalt engem, inkább ő erősítette bennem a feltámadásba és a találkozásba vetett hitet.

A Jóisten adjon neki örök nyugodalmat, hitvesének és családjának pedig vigasztalást!

Gábor atya

Augusztus 20. – Szent István király ünnepe

Szent István király ünnepén megáldottuk az új kenyeret, melyet a szentmise után a ministráns gyermekek osztottak szét.

Szkólatábor

Augusztus 1. és 4. között templomunk énekes gyermekei részt vettek a Gödöllői Szkólatáborban. Egyházzenei segítésével gyarapíthatták repertoárjukat, és erőt merítettek a további állhatatos szolgálathoz. A napi zsolozsma, szentmise, próbák, játékok színessé tették az együttélést és új lendületet adott a szkóla tagjainak, akik továbbra is szolgálni fognak a vasárnapi szentmiseken. Ezúton is köszönjük Balogh Piusz atyának és minden segítőnek, hogy foglalkoztak velünk, és biztattak minket!

Ministráns olimpia 2014

Plébániánk ministránsa Németh Piusz a Nagykéren (Felvidék) megrendezett Ministráns olimpián hittan kategóriában bronzérmes lett. Gratulálunk!

Köszönet Horváth József atyának

Szomorúan vettük tudomásul, hogy Horváth József örnagy, tatabányai helyőrségi lelkész folyó év augusztus közepétől a kaposvári laktanyában folytatja tábori lelkészi szolgálatát. József atya 12 éven segítette a kapucinus templom és a hozzá tartozó egyházközségek híveinek lelki szolgálatát. A Porciunkula búcsú estéjén, a kolostor belső udvarában bensőséges ünnepség keretében köszöntük meg több mint egy évtizedes, áldozatos szolgálatát. Harmath József világi elnök köszöntő szavai után, Michl József és Harmados Oszkár vértesszabasi polgármesterek búcsúztak el József atyától. Gábor atya nem csak a szeretetteljes, áldozatkész paptestvértől, hanem a személyes jóbaráttól köszönt el.

József atya elköszönő gondolataiban Szent Pál apostolt idézte, „állhatatosan tartsatok ki a hitben!” Ezt követően kötetlen beszélgetés, agapé vette kezdetét a kolostor udvarában.

Isten áldását kérjük Horváth József örnagy, tábori lelkész további szolgálatára!

Köszöntjük Milán atyát!

Markovics Milán főhadnagy, új tatabányai helyőrségi lelkész Nagyboldogasszony főünnepén mutatott be először szentmisét templomunkban. Egyházközségünk nagy családja ugyanolyan szeretettel fogadja őt is, mint a kaposvári helyőrségre áthelyezett József atyát.

Isten hozta Milán atyát!

Hétköznapi tippek keresztény használatra 18.

A közösség - Likevadászat, azaz a Facebook lufi

Vége van a nyárnak, néhányan még élvezik szezonvégi pihenésüket valahol a vízparton, azonban már sokaknak ekkorra már csak az élmények maradtak.

Az élmények, melyekre mindenki szívesen emlékszik. Gyerekkoromban a nyaraláson készült néhány fotót azonnal vittük előhívatni, majd a két hét határidő után megpillantottuk a képeket, és büszkén mutogattuk ismerőseinknek. Valódi ismerőseinknek, akikkel napi szinten tartottuk a kapcsolatot.

Ma egyszerűen feldobjuk a Facebook-ra, megosztjuk és várjuk a Like-okat. Ettől leszünk menők...

Semmi bajom a közösségi oldalakkal, csak egész nyáron látnom kellett, ha akartam, ha nem, hogy „ismerőseim” hol nyaraltak, mit ettek, mit ittak, kivel mulattak, kivel táncoltak, egyszóval mindent, olyan dolgokat is, amit vagy nem kellett volna látnom, vagy csak közöm nem volt hozzá.

A „közösség” zöme egyszerűen csak ismerősöm, nem haverom, nem barátom, lehet a helyi boltos, a büfés, a fiam taná-

ra, a falubeli, bárki. Igazi virtuális „közösség”, akiket ismerek, de mégse.

A 10-20 éves fiatalok körében az az alap, hogy akár telefonon, akármi-lyen más eszközön online élük az életüket, azonnal elérhetők, és azonnal képesek a közösségükkel megosztani bármit, ami menő. Erre gyűjtik a Like-okat. Ha nem kapnak eleget huzamosabb ideig, depressziósok lesznek, ha kapnak, akkor királyok. Mi felnőttek pedig ugyanolyanok akarunk lenni, mint a fiatalok, tehát beálunk a likevadászat sűrűjébe, csak nem vesszük észre, hogy átlépünk határokat, kitérülünk bárki előtt. A személyes magánügy itt válik közügyggyé, vagy közröhejjé, olykor közveszéllyé. Megtörtént az eset, miközben egy család a Balatonnál nyaralt, és jóhiszeműen megosztották az ott készült képeket, a házukat itthon feltörték.

Tehát a közösség erre is jó. De mi az a közösség valójában?

A definíció szerint a családnál nagyobb, együtt élő, vagy szoros kapcsolatot fenntartó csoport.

Ideális közösség például egy osztály, egy sportegyesület, egy egyházi közösség.

A mai idő szerint azonban ez is megfordult. Apropó: Egyházi közösség. Panaszkodunk, hogy szinte nem is ismerjük azt, aki mellettünk ül a templomban. Nem Like-oljuk. Pedig egy közösségbe járunk, ismerősünk is, talán az utcán, ha találkozunk, ráköszönünk, csak nem ismerjük. Akivel minden héten találkozunk, nem ismerjük. Akivel pedig csak egyszer találkoztunk, vagy épphogy csak tudjuk, hogy hogy hívják, de fent van a Facebookon, szívesen megosztjuk vele akár legbensőbb titkainkat. Tudjuk, hogy mikor kel, mikor fekszik, azt is, hogy kivel, azt is, hogy mit eszik, azt is, hogy mit iszik, mindent... NORMÁÁÁÁLIS?

Bizony, hogy nem. De nem lehet mit tenni, ez a trend. Talán annyit, ha valakivel néha, akár vásárnaponként egy levegőt szívunk a valódi közösségben, néha kérdezzük meg, hogy hogy van, vagy legalább azt, hogy hogy hívják. Az menő lesz. Nem kell Like-olni.

Nágel Balázs

Máltai és Keresztény Ifjúsági Tábor, Sümeg

Egyházközségünk nyári ifjúsági tábora idén Sümegen volt július 5-13. között, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Tatai Csoport szervezésében. A szálláshely ezúttal nem egy plébánián volt, hanem a sümegi Öreghegy Hotelben, amely tulajdonosa, Kulcsár Katalin – az MMSZ Sümegi Csoport tagja – igen kedvezményes áron bocsátott rendelkezésünkre. A szállásról fantasztikus kilátás nyílt, a szálloda ugyanis közel azonos magasságban volt a szemközti Várhegygel. 30 fő gyermek, ill. fiatal és 6 fő önkéntes segítő utazott el Sümegre. A segítők között – 2001 óta először – nem volt ott Bondor Lajos, a MMSZ Tatai Csoport vezetője, amelynek oka sajnálatos baleset volt. Ezúton is jobbulást kívánunk neki! A tábor napi programjai között szerepelt Sümeg nevezetességeinek megtekintése: a sümegi vár, a ferences templom, a plébániatemp-

lom a híres freskóival, a belváros hangulatos utcái. Az időjárás csak egy nap strandot engedélyezett, Vonyarcvashegynél fürödhettünk a Balatonban. Kirándultunk Tátika várának romjaihoz, hajókáztunk a Balatonon, és bejártuk a Badacsony-hegyet. Többször volt lehetőség metára, focira. A jól felszerelt szálloda játszósobájában szinte folyamatosan ment a csocsó és a billiárd. Esténként pedig csoportokban beszélgettünk a napi témákról: ezen a héten a Szentlélekről beszélgettünk, hogyan van jelen a mi életünkben, és Isten Országával kapcsolatban milyen feladataink vannak a mindennapokban. Idén is voltak meghívott vendégek a táborban: Magó Márta Teréz ferences szegénygondozó nővér különböző játékok segítségével mutatta be az Istenbe vetett bizalom fontosságát, Pataki Gergely, az MMSZ Közép-dunántúli Régió titkára

pedig „A hit védelme és a szegények segítése – máltaiság főállásban, máltaiság a mindennapokban” címmel tartott nagyszerű előadást. Minden este voltak a témákhoz kapcsolódó csoportfeladatok is, amiről aztán a teljes tábor előtt számoltak be a fiatalok. A táborzáró szentmisét Szalai Gábor atya celebrálta. Véleményem szerint tartalmas, lelkiekben is hasznos nyolc napot tölthettünk együtt.

A tábor megvalósításáért és támogatásáért szeretnénk köszönetet mondani Kulcsár Katalinnak, a Hotel tulajdonosának, Bondor Lajos MMSZ csoportvezetőnek, Szalai Gábor atyának, a Tatai Szent Imre Alapítványnak, Rátosi Ferenc sümegi polgármesternek és Sümeg Város Önkormányzatának, a Sanitas Gyógyszertárnak és a Pikantó Étteremnek.

Fülesi János

Az Isten felé vezető út kapuja

December 8-án ünnepeljük Szűz Mária Szeplőtelen fogantatását, s rá kilenc hónappal szeptember 8-án az ő születését. Több ez, mint a Szűzanya figyelmes megköszöntése. Mária mindig is a kaput jelentette a keresztyének számára. Ő volt a kapu, melyen keresztül Jézus Krisztus közénk jött, s ezzel le nem

írható kegyelmek sokaságát kaptuk meg. Ez a nap bizonyos értelemben egy kis karácsony, hiszen hasonlóképpen megváltásunk kezdetét ünnepeljük. Mária születésnapját nem valami túlbuzgó dolog megünnepelni, sokkal inkább a hála szavaival kell köszöntenünk ezen a napon a Szent Szüzet. Ha jól értelmezzük karácsony jelentőségét, akkor érthetjük meg kisboldogasszony igazi lényegét is. Az Isten kegyelme csendben kezd el munkálkodni, ott ahol nem is gondolnánk. Belépni az Isten felé vezető út kapuján csendben, a lélek mélyén végbemenő változás. Ha levetköznénk magunkról a gögöt, és ezen a napon Mária felé tekintenénk. Amikor az Isten kegyelme megérint minket, egy nagyon erős kontrasztot érzünk, hiszen látjuk magunkban a bűnös embert, aki a maga piszkos útját járja, s ugyanakkor megpillantjuk az Is-

ten arcát, aki oly szelíden és szeretettel közeledik hozzánk. Mária születésnapja számunkra azokat a pillanatokot kell, hogy felelevenítse, amikor valami csodálatos, valami szent dolog kezdődött az életünkben. Sok ilyen pillanat van, még ha észre sem vesszük őket. Mária teljes lénye pont arra mutat rá, hogy milyen fontosak ezek a csendes, apró pillanatok, ezek röviden kimondott igének, amik mégis meghatározzák az egész életünket. Mária születése több mint egy szent születésnapja. Ez üdvtörténeti esemény. Mária születésében Isten tevékeny szeretetét ünnepeljük, mellyel lassan és csendben, egészen emberi módon készítette elő Megváltónk érkezését. Mária ez a csendes, alázatos lelki kapu, melyen keresztül mi is be tudjuk fogadni az Isten jóságát.

Gábor atya

Hajnali szép csillag

Kisboldogasszonyhoz ünnepéhez kapcsolódó szokások egész tárházát ismerjük a magyar néphagyományban. A néphagyományban nagyboldogasszonyt és kisboldogasszonyt együttesen kétasszonynapnak hívták, magát az időszakot pedig kétasszonyközének. A „*Stella puerpera Solis*” (hajnali szép csillag) tiszteletére szokás kisboldogasszony hajnalán a napfelkeltét a szabadban várni, csatlakozni az angyalokhoz, akik ilyenkor Mária születésén örvendeznek a mennyben. Ezen ünnep miséjében is énekeljük: „Boldog vagy szentséges Szűz Mária és minden dicséretre méltó, mert belőled támadt az igazság Napja, Krisztus, a mi Istenünk”. *Tápén* még

az 1930-as években is sok jámbor asszony kiement a Tisza partjára „napköltét várni”. Közben a rózsafüzért (olvasót) és az Úrangyalakoszorút imádkozták, mely Mária tizenkét csillagú koronája tiszteletére végzett tizenkét Úrangyala volt. Mint mondták, akinek „érdeme van rá”, az a fölkelő napban megláthatja Máriát, a Napba öltözött Asszonyt. Volt, aki Mária alakja mellett bölcst is velt látni. *Bátya* rác asszonyai és *Mezőkövesd* matyó népe szerint a Nap kisboldogasszonykor játszadovva, táncolva kel föl: örül Mária születésének. A ma Ausztria területén lévő Boldogasszony (Frauenkirchen) búcsújáró helyen hajnali 3-kor körmenet vonul a falun

keresztül, de sok más kegyhelyen is virrasztva várják a hajnalt, például *Andocs*, *Pócs*, *Csatka* búcsújai is. Amikor földere, letérdelnek és elimádkozzák az Úrangyalát. Mária *Isten áldott földje*, amelyből üdvösségi virága és gyümölcse sarjadt. Ebből a szimbolikából nőtt az a 19-20. század fordulóján még élő *Balaton vidéki és göcseji* szokás, hogy a vetőmagot kisboldogasszony napjára virradó éjszaka, illetve kora hajnalban kiteszik a harmatra, hogy az „*Úristen szentelése* fogja meg”. Napkeltekor már be is viszik. Az a hiedelem, hogy az ilyen búza nem üszkösödik meg és bőven terem.

Magyar Katolikus Lexikon alapján

Szűz Mária születése (Kisboldogasszony) – Szeptember 8.

(Mik 5,2-5a; Róm 8,28-30; Mt 1,1-16.18-23)

„*Akiket előre erre rendelt, azokat meg is hívta, akiket meghívott, azokat igazzá tette, akiket pedig igazzá tett, azokat meg is dicsőítette.*”

Meglepő a múlt idő használata a mai Szentleckében: *azokat meg is dicsőítette*. Hol vagyunk mi még a beteljesedéstől? Életvitelünk, bűneink kétségessé teszik, hogy egyáltalán üdvözülhetünk. A mai ünnep arra hív, hogy Szűz Máriára tekintve és tőle tanulva felfedezzük azt a dinamikus mozgást, amelyről az Apostol ír. Hogy életünk alakulásában – amely kívülről szemlélve sokszor csak szánalmas botladozás, pozitív és negatív történések kiszámíthatatlan egymásutánja, tehetetlen ide-oda hányódás –, észrevegyük Isten kegyelmi cselekvéseit, melyek, mint mágnes a vasreszeléket, meghatározott irányba fordítják életünk eseményeit, értelmet, célt adva nekik. A mai napon annak szüle-

tését ünnepeljük, aki Krisztus után elsőként jutott el testtől-lelkestül abba a dicsőségbe, amelyre öröktől fogva rendelve volt. Isten részéről olyanira biztos az örök dicsőségbe való befogadásunk, hogy Szent Pál máris befejezett tényként említi. Hiszen amikor Isten elhatározta, hogy megfogadjunk, egyben megdicsőítésünket is eldöntötte.

Szabad akaratunk persze lehetővé teszi, hogy megghiúsítsuk Istennek ezt a ránk vonatkozó örök tervét. Szűz Mária élete azonban éppen az örök isteni elhatározás és az emberi szabad akarat együttműködésének csodája. A Szent Szűz nem tudott többet, mint ami feltétlenül szükséges volt ahhoz, hogy szabadon igent mondjon Isten akaratára. Nem tudott róla, hogy ő a szeplőtelenül fogantatott, mint ahogy arról sem, hogy majd testtől-lelkestül fölvetetik a menny-

be. Nem emberi tudása és számításai szerint döntött, hanem szüntelenül beállt Isten akaratának sodrásába. Ahelyett, hogy sokat okoskodott vagy kérdezett volna, hallgatott és figyelt. Állandó készsége Isten akaratának teljesítésére képesítette arra, hogy minden szenvedést elfogadjon Isten kezéből, s szent Fia keresztje mellett is ott állhasson, mint új Éva, a Krisztus megváltó halálában újjászülött emberiség Édesanyja.

Amit mi látunk, tapasztalunk Isten kegyelmi műveinek sorozatából, az a meghívás, és ami ránk tartozik, az az, hogy válaszoljunk erre a hívásra. A többi nyugodtan bízzuk rá, s akkor Szűz Mária gyermekeiként járhatjuk utunkat, Názáreten, Betlehemben és a Golgotán át a mennyi dicsőség felé.

Barsi Balázs OFM
Magasság és mélység

Felhívás

Szeretettel tájékoztatjuk a kedves Olvasókat, hogy ebben a számunkban új rovatot indítunk „Tanúságtevők” címmel, mellyel egyházközségeink híveit szeretnénk megszólítani, felkérve kedves Mindnyájukat arra, hogy ilyen formán is tegyenek tanúságot hitükről, hívó életükről. Elképzelésünk szerint minden lapszámban ugyanazokra a kérdésekre válaszolhatnak, így nyugodtan végig lehet gondolni, elmélkedni azokat.

Először tehát a kérdések:

1. Az őskeresztények maguk is arra kaptak hivatást, hogy Krisztus élő tanúi legyenek. Hogyan jelenik meg ez a meghívás mindennapjainkban?

2. Jézus Krisztus a mi megváltónk és életünk. Mit jelent a hit az Ön számára?

3. II. János Pál pápa felszólította a világot, hogy építsük fel a Szeretet civilizációját. Mit tehetünk ezért? Mi dolgunk a világban?

Tanúságtevő lehet bárki. Házastársak, családok akár közösen is megfogalmazhatják hitüket, de tisztelettel kérjük nevük feltüntetését. Ami a karakterszámot illeti, ebben sem szeretnénk szűk korlátot szabni, a maximum 7500 karakter – ami az újságban egy teljes oldalt jelent – reményeink szerint elegendő terjedelmet biztosít gondolataik kifejtésére. Természetesen ennél lényegesen rövidebb, egy-két mondatos válaszokat is éppen olyan szívesen és szeretettel közlünk.

Ezúton szeretnénk megköszönni Michl József polgármester úrnak, egyházközségünk tagjának, hogy elsőként közreműködve segítette rovatunk elindítását.

Válaszaikat elküldhetik levélben a plébánia címére, email-ben a tataikapucinus@gmail.com-ra, de küldhetnek hanganyagot is, illetve egy találkozás alkalmával hangfelvételt is szívesen készítünk.

„Ha hiszünk abban, hogy a krisztusi hit valóban érték, amely megadja életünk értelmét és megmutatja célját, s ha szeretnénk, hogy a következő nemzedékek is értéknél és életet segítő vezérelvnek tekintsék, akkor tovább kell adnunk a hitet.”

Legyünk Krisztus tanúi! Tegyük bátran tanúságot!

A szerkesztőség nevében: Jánoska Tibor

Tanúságtevők

1. Az őskeresztények maguk is arra kaptak hivatást, hogy Krisztus élő tanúi legyenek. Hogyan jelenik meg ez a meghívás mindennapjainkban?

„Úgy éljétek, hogy életeteket ne lehessen másképpen megérteni, csak úgy, hogy van Isten!” Ezt a mondatot mondta egy francia püspök, amikor felszentelte azokat a fiatalokat, akik azután munkáspapként szolgáltak. Gyárban dolgoztak, mint bárki más, és ott egyszerű életükkel, az emberek melletti kiállásukkal, beszélgetéseikkel, szorgalmukkal és persze hitükkel tanuskodtak az Isten Országáról. Nem valami különleges dolgot vártólunk a Teremtő! Talán csak annyit, hogy egyszerűen legyünk jók, ne csak ne kövessünk el bűnt, hanem tegyünk ennél többet. Többet a pusztán létnél, s ekkor biztosan lesz, aki megkérdezi tőlünk, mond csak, honnan a te mindennapi erő? Tegyük többet a tízparancsolat feladatánál, éljünk Jézus boldogságmondásai szerint.

2. Jézus Krisztus a mi megváltónk és életünk. Mit jelent a hit az Ön számára?

Az életet! Egyszerűen enélkül nincs miért reggel felébredni, nincs miért elindulni, tenni a dolgunkat. A hit erő, az erőtlenségben, bátorság a gyávaságban, biztonság a féle-

lemben, segítség a veszteségben, bátorítás az örömben... A mindennapi önfelülmúlásunk egyedüli eszköze, ebben az örökösen csak önmegvalósítás után kapkodó világban.

3. II. János Pál pápa felszólította a világot, hogy építsük fel a Szeretet civilizációját. Mit tehetünk ezért? Mi dolgunk a világban?

A talentumainkat gyűjteni, vagy még inkább teremteni. A Teremtő munkatársai vagyunk. Az a dolgunk, hogy legalább mégannyit mellé teremtsünk annak, amit a születésünkkor kaptunk. Ha mindenki mellé tenné, és nem elvenni szeretne, akkor másképpen nézne ki ez a világ. Valóban a Szeretet civilizációjára van szüksége a világnak. Ez is, mint annyi minden viszont otthon, a legkisebb közösségben, a családban kezdődik, s a folytatás minden közösségben. A szeretet adást és szolgálatot jelent, a másik bántása nélküli teremtő életet. Nem mulyságot, nem szerencsétlenkedést, nem álszerénységet és nem önsajnálatot, hanem helyes arányt, helyes mértéket és nagy szívet, ami tud megbocsátani, türelmes és jóságos. Mécs László írja a Bakonyi látomás című versében, hogy ha a mérték tönkre ment, semmi, senki meg nem ment!

Michl József

Pilinszky János: Veni Sancte...

Szeptemberben nyit az iskola. Van-e szebb a kezdet szépségénél? Mikor a sportpálya sa-lakján a futók lekuporodnak a startvonalra, s vékonyka füstöt eresztve eldördül az indító-pisztoly? Szabad a pálya, s ismeretlen!

Sose fogom elfelejteni az új könyvek, az új tanárok, az új tantárgyak keltette bizonytalan izgalmat. Iskolaév kezdetén csaknem mindig verőfényes volt az idő, afféle „megbízható” szeptemberi ragyogás fogadott.

Minden érkező gyerek jelentett valami meglepetést. Volt, aki egyetlen nyáron fejfel magasabbra nőtt, volt, aki szerencsenfeketére barnult, s volt, akin éppen az volt a meglepő, hogy semmit se változott. De valami újat mindenki hozott magával: nyári emlékeket, s a viszontlátás örömét.

De a kezdet igazi áhítatát a templomban éltük át. Itt, mint egy nagy bárkában, menyeyei hajón, mely most készült felszedni horgonyát, kicsinyek-nagyok mindannyian együtt voltunk. S felsős korunkban már azt is tudtuk, hogy a tudás és felismerés menyeyire Istentől való, s már ismertük a költőket, kik a Szentlélek sugalló erejét, ihletük hevét, szellemük megvilágosodását művészi reme-

keikben megörökítették. Sejtettük már, hogy az apostolok hűsvétja, Saul megvilágosodása mit jelentett. Hogy vallásunkban a szeretet mellett a tudás, az igazság felismerése, a teljes valóság megsejtése a legfőbb eszmény és feladat.

Huxley valahol azt írja, hogy intelligencia nélkül nincs jóság, s a Szentírás ebben valóban felülmúlhatatlanul realista. A Fiúisten megváltó művét szinte azonnal nyomom követi a Szentlélek eljövetele, mit költői szavakkal bátran nevezhetnénk az értelem megváltásának. S az értelem ellen lázadó szekták, korok, áramlatok ellen az egyház sose lankadt ezt hangsúlyozni: a megvilágosodott értelem sorsdöntő szerepét életünkben.

Ez jut eszembe mindig Veni Sancte idején. S az, hogy ez a Veni Sancte-hangulat azóta is egész életemre elkísért, nem dátumhoz kötve, hanem mindenféle munkám kezdetén. Mert a kisdíák, aki a templompadban kuporogva kéri Isten megvilágosító kegyelmét, nem sokban s talán semmiben sem különbözik a férfitől, aki munkája fölét hajol, s az öregtől, aki élete mélységei fölött most már az egész értelmére figyel elcsöndesedő szívével.

A mi kinyilatkoztatásunk

A kommunikáció legáltalánosabb eszköze a beszéd. Tudjuk vele a másikat dicsérni, kifejezni szeretetünket, együttérzésünket. Ismeretet terjeszthetünk vele, sok esetben még gyógyíthatunk is néhány kedves szóval, de sajnos nem ez az általános.

Káromkodunk, átkozódunk, bántjuk a másikat, szavaink mögött nem a szeretet van, hanem az individualista és pénzorientált világ érdekjajszmája. És milyen sokszor hallunk környezetünkben értelmetlenül fecsegő embereket!

Gondoljunk csak bele, mi lenne, ha ezek a szavak testet ölténének, önálló életre kelnének és megkezdénék autonóm létezésüket ebben a világban, úgy, hogy az a szellem határozná meg tevékenységüket, amely által kimondattak. Apró gólemként¹ tudom elképzelni ezeket a testet öltött szavakat, szájukban a programmal, kis papírokra ráírva: Szeretlek! Gyűlöllek! Bújj ide mellém! Keress mást magadnak!

Vajon szavaink segítőkészek, megsimogatják az elesetteket, vigasztalják a gyászolót, építik, széppé teszik a világot, vagy ártanak, ahol csak tudnak, felbujtanak, rombolnak, és ölnek?

„Az ember értékét a beszéde szabja meg.” (Sir 27, 5) Szavaink megelevenedett angyalok és démonok.

Körülbelül kétezer éve járt közöttünk valaki, aki páratlan mértékben részesült az Isteni természetből, egyszerre volt Isten és ember, Isten Fia és galileai ács. A Szeretet Atyja, és az Ő Országának jele volt a világban, mindez a csodák, a tanítás, a gyógyítás, a vigasztalás, az önfeláldozás, és a finom közösség megteremtése által, melyet én a feltámadás legfontosabb üzenetének tartok.

Ő is egy ilyen megtestesült szó volt, persze annál mérhetetlenül több. De ki mondta ki Őt? Milyen jóságos hatalom? Kinek az ajkán függnek azok a szavak, melyek minket a bűn sötét tengeréből a napsütötte partra lágán kihúztak?

Van egy teológiai tétel, miszerint emberi természetét az isteni mindig meghagyta eredeti valójában, szabadságát tiszteletben tartva. Mind a két természet megtartotta sajátosságait, összekeveredés,

változás, szétszítás, elválasztás nélkül.² Nem egymás mellett, transzcendens fent és immanens lent, hanem ahogyan a tűzbe (Istenbe) mártott vas (ember) izzik.³ Ez így még elképesztőbb, mert így az Isten és az ember együtt mond ki valamit, kölcsönös beleegyezéssel, fejet hajtva egymás előtt Teremtő és teremtet.

Egy kicsit elkanyarodnék, hogy meséljek a mikronéziai Palau szigetországának egy érdekes élőlényéről, az Aranymedúzáról (Mastigias cf. papua etpisoni). A fiatal medúzák algákkal táplálkoznak, melyek kifejlett korukban már testük 10%-át teszik ki. Az algák átalakítják a fényt szerves energiaforrássá, melyek a medúzákat életben tartják, cserébe a medúzák egész nap sütetik magukat a felszín közelében.

Vajon, ha lelkünknek csupán a 10%-át teszi ki az Isten Szava, és amire valóban a legszebb kép a napfény, micsoda energiaforrást jelenthet ez számunkra! Ráadásul a csalánsejtjeink száma is csökkenne, és barátságosabbak lehetnénk.

Térjünk vissza oda, hogy megszólaltunk, kimondtuk, amit akartunk. Mi lenne, ha megelevenedett szavaink vissza is jutnának hozzánk? Hiszen amikor beszélünk, halljuk is, amit mondtunk. A Mennyei Atya Szava úgy tért vissza hozzám, úgy hallotta kimondott szavát, hogy az a dolgát bevégezte (v.ö. Iz 55). Egyesek felróhatják, hogy nem hallotta mindenki, hiszen Jézus működése után több száz évvel is voltak olyan izolált világok, mikronéziai szigetországok, ahová még el sem jutott az örömhír, az evangélium, és talán még most is vannak ilyen helyek. Mindenkihez szólni akart, de nem hallotta minden ember, tökéletlen hát a kinyilatkoztatás?

A megtestesült Szó emberségében nem tudott mindenütt jelen lenni, minden akkor előtt, és a leendőket megszólítani lehetetlenség volt, és még most is az. A szenvedés próbája pedig már közel volt.

Egy furcsa kérdést teszek fel. Ha egyetlen darab Szentírás maradna, és az a mi birtokunkban lenne, mit tennénk, hogy a lehető leghamarabb mindenkit tudassunk az üzenetéről? Továbbíthatjuk annak tanítását, lelkünket kítárva. Jézusban egyetlen újszövetség volt, és maga volt a régi beteljesülése. A tanítással átadta az újat, a Lelkével mindkettőt páratlan egységben átértezhetővé, intuitíve megérthetővé tette.

Így mind Isten Szava, mind a kinyilatkoztatás tökéletes volt, az Ige végbevitte Atyja akaratát, és soha nem hallgat el, amíg ember él a Földön.

Láthatjuk milyen az, amikor a Teremtő szól, de mi, emberek tudunk-e a sok szóért, amit kimondunk felelősséget vállalni, akkor is, ha látszólag kudarcot vall, megostorozzák, megcsúfolják, kiforgatják ruháiból a rosszakarók elé tárják – íme a szavad! -, kimondhatjuk –e: - Ez az én szeretett (szeretet) szavam, melyben kedvem telik, és amely gyógyulást, megújulást hoz a világnak.

Készítette: Lévai Ádám

*Sapientia Hittudományi Főiskola
hallgatója*

1 Gólem: a zsidó néphagyomány egy mondája szerint a XVI. században Maharal (Júda Löw ben Becalál rabbi) az ezoterikus tan, a kabbala segítségével – szájába helyezett varázserejű papírral – életet lehelt egy agyagból és vérből gyúrt műemberbe, ami szombaton mindenféle szolgálatokat végzett neki, hogy betarthassa Mózes törvényeit. Ha a rabbi a papírcédulát kivette a szájából, az tehetetlen agyagtömegként hullott össze.

2 A khalkédoni IV. egyetemes zsinat megállapítása K.r.u. 451.

3 Órigenész (De Princ., II, 6,6), Nagy Szent Bazileiosz: Homília Krisztus szent születésére, ford.: Vanyó László

II. János Pál pápa imádságának részlete a Szűzanyához

Ó, isteni szeretet Anyja, királynői Szívedet kérem, mely tele van kegyességgel és jóssággal, emlékezz meg rólam az Atyánál! Nem magamban bízom, hanem Benned, Te vagy Pártfogóm, aki szerető gyengédségedben megmentetted életemet azon a napon, hogy tovább legeltessem a rám bízott juhokat. Szűz Mária érényekben gazdag Szíve, könyörülj gyermekeiden, nyisd ki Szíved kapuját a száműzöttek előtt és áraszd ki fényedet ránk! Tanítványok Édesanyja, diadalmas Anya, a felbecsülhetetlen értékű megváltás Anyja, próféták és karizmák Anyja, az igazi Szőlőtő Anyja, bárcsak megérintené anyai Szívedet könyörgésem! Szerettedben hallgass kiáltásomra!

Ima mindnyájunkért

Mária, jó anyánk, légy a mi közbenjárón Szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál, hogy cselekedeteink, tetteink sohasem hivalkodásból, magamutogatásból történjenek, hanem, hogy általa a Te dicsőséged növekedjen az emberek között.

Miserend és programok

Agostyán

Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	17 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	17 ⁰⁰ ;

Tata

Szept. 7.	Veni Sancte	9 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Szept. 12.	Szűzanya nevenapja	18 ⁰⁰ ;
Szept. 13.	Fatimai engesztelés	17 ⁰⁰ ;
Okt. 3.	Szent Ferenc vigília mise és Tranzitus	18 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Okt. 13.	Fatimai engesztelés	18 ⁰⁰ ;

Vértestolna

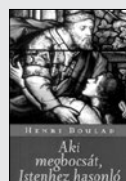
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	16 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	16 ⁰⁰ ;

A további programokról, illetve az esetleges változásokról tájékozódjon honlapunkon
www.tataikapucinus.hu

Miserend

Agostyán	Tata-Kapucinus	Vértestolna
Vasárnap: 8:00 Péntek: 17:00	Vasárnap: 7:30, 9:00, 10:15, 18:00, (vesperás 17:30) Hétfő, kedd: 7:30 Szerda: 7:30, 18:00, (vesperás 17:30) Csütörtök, péntek: 7:30 Szombat: 7:30, 18:00 Minden hónap 13-án fatimai engesztelés: 17:30 közös imaóra; 18:00 ünnepi szentmise	Vasárnap: 11:30 Csütörtök: 17:00

Könyvajánló

A megbocsátás lényege kivétel nélkül mindegyikünket érinti, aktívan vagy passzívan, elszenvedett sérelmek és vádak nyomán, lelkiismeret-furdalás és önvád, sőt esetleg pokoli félelmek okán, vagy a feltétlen szeretetben, amelyet megtapasztalhatunk vagy másoknak adhatunk. Boulad atya tollából egy ilyen témájú könyv csakis az isteni szeretet tökéletességét hirdetheti, és azt, hogy e szeretetből senki ki nem eshet. Aki olvassa Boulad atya könyveit, tudja, hogy amit mond, azt személyes tapasztalatai alapján, hitelesen és szenvedélyesen adja elő, az üdvösség bizonyosságát közvetítve. Nem erre van-e legnagyobb szüksége a mai keresztény világnak? A keresztény média nem fél korunk valódi prófétájának nevezni szerzőnket.

A hit nemzetmegtartó ereje: A konferencián, melynek elhangzott előadásait írott formában adjuk közre, olyan művészek, papok és neves közéleti személyiségek vallottak a hit szerepéről mindennapjainkban, mint Jókai Anna, Józsa Judit, Ternyák Csaba, Oszti Zoltán, Tempfli Imre, Balog Zoltán, Kövér László és sokan mások. Miközben tudják, az erős hit megtartja közösségét magyarságában, a konferencia résztvevői azt is kutatják, hogyan simul minden az isteni világtervben megnyilvánuló nagy egészbe. Az ember- és kozmosztörténet jelenlegi fokán sajátos nemzeti formában, de a krisztusi kommunió – mint végcél – jegyében zajlik a küzdelem. Nincs félretett embercsoport, nincs végleges selejt ebben a gyönyörű isteni munkálkodásban. Vannak nagy időperiódusok, amikor egyik vagy másik nemzet a húzóerő szerepet kapja – de mindig a többiek érdekében is. Sohasem ellenére egy másíknak.

TEMETKEZÉS
1933 óta

Tata, Stranzky u. 15.
PENNY mögötti üzlet

34 / 487 - 847
Info@libitina.hu

LIBITINA Kft.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2014. október 13. • Kérjük kézírataikat a tataikapucinus@gmail.com e-mail címre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! • Kéziratokat nem őrzi meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, tata-tóvárosi, vértestolnai plébániák közös lapja - 2014. 09. 07. - XXIV. évf. 5. sz. • Megjelenik évente hatszor.

Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Tel: 34/ 380 019

Honlapcím: www.tataikapucinus.hu • Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

Porciunkula

Köszönet Horváth József atyának

Köszöntjük Milán atyát!

Hittantábor Sümegen

Szent István király ünnepén

Szkólatábor